

Пей, девойче, из полето,
тая вечер на небето
блесна нова лъчезарна,
огнена звезда, сияйна.

Тя огря поля, кошари,
спря над къщиците стари,
пръсна светлина в очите,
стопли с блясък чист душите
и над снежните поляни,
над гори, реки, балкани
възвести, че в нощ студена,
в пещерата приютена,
майка свята в късна доба
е родила мъжка рожба.

Над глава му тихо спрели
херувими светлочели,
люлчицата залюлели
и му песничка запели :
„Спи ни, чедо, ненагледно,
ти си в свята нощ родено,
бог те праща на земята,
да насаждаш във сърцата
и на прости и на умни
божиите думи чудни!“

24